

พ่อท่านเชียว อินฺทมนฺนี

วัดทรงบน อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช

ประวัติหลวงปู่เชียว อินฺทมนฺนี

ชาติภูมิ หลวงปู่เชียวได้ถือกำเนิดในตระกูลชวานาที่บ้านหนองยาว ต.ไสหมาก อ.เชียรใหญ่ จ.นครศรีธรรมราช ในวันอาทิตย์ เดือนยี่ ปีมะเมีย พ.ศ.๒๔๒๔ บิดาชื่อนายปลอด มารดาชื่อนางแป้น มีพี่น้องด้วยกันสี่คนเป็นชายสองคนหญิงสองคน หลวงปู่เชียวเป็นพี่ชายคนโต น้องชายชื่อนายพลับ น้องสาวชื่อนางเอียด และนางปาน น้องชายและน้องสาวของท่านได้เสียชีวิตไปก่อนท่าน (นามสกุลไม่มีเพราะสมัยหลวงปู่เชียวก่อนอุปสมบทยังไม่ประกาศใช้นามสกุลซึ่งนามสกุลประกาศใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๖)

บรรพชา อุปสมบท คุณยายแหวดอยู่ที่บ้านสะพานชะเมาตำบลท่าเรืออำเภอเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นลูกยกของหลวงปู่เชียวได้เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่เชียวเมื่อสมัยเป็นหนุ่มแรกรุ่นท่านเป็นคนชอบศิลปะหนังตะลุงมโนรา ท่านอยากเป็นนายหนังตลุงหรือมโนราจึงได้ติดตามไปกับนายหนังตลุงและ

พ่อท่านเชียว อินฺทมนฺี

มโนราห์หลังจากเสร็จหน้ามาแล้วหายไปทีละนานๆ แต่ว่าคุณย่าของหลวงปู่เชียวชรามากแล้ว จึงอยาก
ให้หลานมาบวชให้ โดยคุณย่าของหลวงปู่เชียวได้ถักรัดประคตไว้ให้ท่าน คุณย่าของหลวงปู่เชียวจึงให้
คนไปตามหลวงปู่เชียว เมื่อหลวงปู่เชียวทราบว่าคุณย่าตามหาให้กลับไปบวช จึงได้เดินทางกลับไปยัง
บ้านหนองยาว แต่ตอนนั้นหลวงปู่เชียวอายุแค่ ๑๘ ปียังไม่ครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ จึงได้บรรพชาเป็น
สามเณรอยู่ก่อนเป็นเวลา ๒ ปี

เมื่ออายุได้ ๒๐ ปีบริบูรณ์ หลวงปู่เชียวจึงได้อุปสมบทตรงกับพ.ศ.๒๔๔๔ ตรงกับปีฉลู ซึ่งเรื่องพระ
อุปัชฌาย์ของหลวงปู่เชียวนั้นยังไม่เป็นที่แน่ชัด ได้สอบถามตำรวจ สุขศาล ปัจจุบันอายุ ๑๐๒ ปีแล้ว
ซึ่งมีบ้านอยู่ติดกับวัดทรงบนทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ได้เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่เชียวได้นั่งเรือไป
อุปสมบทที่ปากพ่องฝั่งตะวันออก ซึ่งประจวบกับที่วัดแจ้ง ต.บ้านเพิง อ.ปากพ่อง จ.นครศรีฯ มีพระ
อุปัชฌาย์อยู่รูปหนึ่งที่ชาวบ้านแถบนั้นเรียกว่า พระอุปัชฌาย์เฒ่า ชื่อว่าพ่อท่านนุ่น สิริมนี ซึ่งชาวบ้าน
แถบวัดแจ้งเล่ากันว่า เป็นพระอุปัชฌาย์ของพระเกจิอำเภopakพ่องหลายรูป เช่น พ่อท่านเมือง วัด
ปากบางท่าพญา ปี ๒๔๕๐ พ่อท่านขาว วัดปากแพรก พ่อท่านเพชร วัดป่าระกำเหนือ และ

พ่อท่านเขียว อินฺทมนี

หลวงปู่เขียว อินฺทมนี วัดทรงบน จากคำบอกเล่าของตาร่วง สุขศีล ก็ไปตรงกับชาวบ้านแถบวัดแจ้ง พอดี จึงน่าจะเชื่อถือได้ ส่วนพระกรรมวาจาจารย์ของหลวงปู่เขียวคือ พระเกื้อ ซึ่งเดิมเป็นชาวตำบลไสหมาก แต่ภายหลังท่านได้ลาสิกขาไป พระอนุสาวนาจารย์คือ พระเต็ง ภายหลังท่านได้แปลญัตติใหม่เป็นนิกายธรรมยุติอยู่วัดสระเกษ ต.บางตะพong อ.ปากพนัง จ.นครศรีฯ และได้รับสมณะศักดิ์ที่ พระครูบริหารสังฆกิจ

หลังอุปสมบทแล้ว หลวงปู่เขียวได้ไปอยู่จำพรรษาที่วัดทรงบน ฝากตัวเป็นศิษย์กับพระอาจารย์เอียด เจ้าอาวาสวัดทรงบนขณะนั้น เพื่อศึกษาสมณะภาวนาและวิปัสสนากัมมัฏฐานอยู่ประมาณ ๕ พรรษา (๕ ปี) จึงได้ขออนุญาตออกไปธุดงค์ หลวงปู่เขียวได้ออกธุดงค์ไปตามแนวป่าของภาคใต้แถบจังหวัด นครศรีฯ ตรัง พัทลุง ท่านได้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ของพ่อท่านเอียด วัดโน้เขียวด้วย หลวงปู่เขียวท่านได้ออกไปจากวัดทรงบนนานถึง ๘ ปี จนพี่น้องและญาติโยมนี้กว่าท่านอาจจะมรณภาพไปในราวป่าเสียแล้วเพราะเงียบหายไปนาน

มีเรื่องเล่าว่าในขณะที่หลวงปู่เขียวรุดงค์อยู่นั้นท่านได้เข้าไปนั่งพักภายในถ้ำแห่งหนึ่ง ท่านได้เอามือค้ำยันตัวกับหินภายในถ้ำ ปรากฏว่าหินยุบลงเป็นรอยมือลึกลงไปเป็นที่อัศจรรย์อย่างยิ่ง ซึ่งขณะนั้นมีสามเณรติดตามหลวงปู่เขียวอยู่รูปหนึ่งได้เห็นเหตุการณ์นี้ด้วย หลวงปู่เขียวท่านจึงสั่งห้ามไม่ให้สามเณรนำเรื่องดังกล่าวไปเล่าให้ใครฟังเด็ดขาด ภายหลังจากสามเณรรูปนี้ได้ลาสิกขาไป แต่ก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงเหตุการณ์ภายในถ้ำ และไม่นานก็ได้เสียชีวิตลง

เจ้าอาวาสวัดทรงบน หลังจากหลวงปู่เขียวรุดงค์อยู่นานก็กลับมาวัดทรงบนขณะอายุได้ ๓๓ ปีตรงกับ พ.ศ.๒๔๕๗ แต่ปรากฏว่าพระอาจารย์เอียด ได้มรณภาพเสียแล้วหลายปี ทำให้วัดทรงบนไม่มีพระที่ปกครองดูแลพระภิกษุสามเณรและวัดวาอาราม ชาวบ้านจึงได้นิมนต์ให้หลวงปู่เขียวอยู่วัดทรงบนเป็นที่พึ่งของพระเณรและชาวบ้านต่อไป และต่อมาหลวงปู่เขียวก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดทรงบนสืบต่อมาจากพระอาจารย์เอียด ตลอดมาจวบจนหลวงปู่เขียวมรณภาพ

ปฏิบัติหลวงปู่เขียว หลวงปู่เขียวเป็นคนมีอุปนิสัยมักน้อย สันโดษ พุดน้อย เครื่องขีริ่ม ชอบความสงบเมื่อปลอดจากญาติโยมก็จะสวดมนต์นั่งสมาธิหันหน้าเข้าหาฝากุฏิอย่างสงบ ท่านยังขยันหมั่นเพียรท่านมักจะผ่าไม้ฟืนแล้วผูกไว้เป็นมัดๆอย่างเรียบร้อย โดยไม้ฟืนแต่ละอันจะยาวเสมอกันแล้วกองไว้เพื่อเอาไว้ต้มน้ำร้อนชงชาตอนเย็นๆจนไม้ฟืนกองท่วมศรีษะ ใบชาที่จะชงน้ำร้อนกินสมัยก่อนนั้นหาได้ยากมาก สำหรับวัดบ้านนอกอยู่กลางทุ่งนาไม่มีถนนหนทางแม้แต่ไฟฟ้าก็ไม่มีอย่างวัดทรงบนสมัยนั้น ชาวบ้านจึงใช้ใบมะม่วงต้นหน้ากุฏิหลวงปู่เขียวมา่างไฟใส่น้ำร้อนแทนใบชาดื่มกันโดยมีน้ำตาลกรวดที่นำมาควนใส่หัวหอมชนิดหน้อยควนจนเป็นฟอง แล้วตั้งให้เย็นก็จะแข็ง (เรียกว่าควนปลวก) จึงกะเทาะมากัดเคี้ยวดื่มกับน้ำชา

หลวงปู่เขียวนอกจากท่านจะเป็นคนพุดน้อยแล้ว ท่านจะเป็นคนพุดจริงเสียงดัง แต่ใจดี เมื่อญาติโยมเพิ่งเจอท่านครั้งแรกอาจจะตกใจ แต่เมื่อได้พุดคุยกับท่านแล้วจะรู้ว่าท่านมีเมตตาสูง เล่ากันว่าเมื่อแม่ไก่

มาไขบนที่นอนเหนือศรีษะท่านๆ ก็ไม่ไล่ปล่อยให้แม่ไก่ฟักไขออกลูกพาลูกไก่ไปเอง มีอยู่ครั้งหนึ่งมี
ขโมยขึ้นมาขโมยของบนกุฏิซึ่งหลวงปู่เขี้ยวนอนอยู่ในมุ้ง ท่านก็ใช้เท้าถีบยามของท่านออกนอกมุ้งให้
ขโมยมันเอาไป หลวงปู่เขี้ยวท่านเป็นพระเคร่งครัดพระธรรมวินัยไม่จับต้องเงินทองและขยันใน
การศึกษาพระธรรมคำสอนบทสวดมนต์ต่างๆ ท่านจะคอยเดินตรวจสอบดูพระเณรในวัดอยู่เสมอๆ ว่า
ขยันท่องบ่นบทสวดมนต์หรือไม่ หากใครนอนหลับหรือจับกลุ่มคุยกันก็จะโดนท่านดุโดนเขียนได้

วาจาสิทธิ์ ชาวบ้านทั้งหลายต่างเชื่อกันว่า หลวงปู่เขี้ยวท่านมีวาจาสิทธิ์พูดอย่างไรจะเป็นอย่างนั้น
จึงเป็นที่เกรงกลัวกันไม่กล้าขัดขืนโต้เถียงท่าน กลัวว่าหากหลวงปู่เขี้ยวท่านหลุดปากพูดไปไม่ดีอาจจะ
เป็นจริงได้ จึงทำให้ชาวบ้านทั้งหลายทั้งกลัวเกรงและเคารพนับถือหลวงปู่เขี้ยวอย่างมาก

เรื่อง อีห้วงมีแต่แข่งไม่มีข้าว ที่ทางทิศตะวันออกของวัดทรงบนไม้ไผ่ไกลมาก มีโยมอุปัฏฐากหลวง
ปู่เขี้ยวอยู่คนหนึ่งชื่อ นางห้วง คอยยกปิ่นโตหรือสำรับมาถวายหลวงปู่เขี้ยวอยู่เสมอๆกับทั้งวันพระวัน
โกนไม่ได้ขาด นางห้วงได้สามีเป็นคนจีนทำอาหารเก่งและขยันทำงาน จะเช่าที่นาหรือทำแบ่งข้าวกัน
ภาษาถิ่นใต้เรียกว่าทำหะจนมีข้าวเก็บจนเต็มยุ้งฉาง ข้าวที่เก็บไว้เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องการใช้

เงินทองจึงจะนวดขายกันคราวนี้ มีอยู่วันหนึ่งเป็นช่วงตรุษจีนนางห้วงก็ยกปิ่นโตมาถวายหลวงปู่เชียวในวันพระ ซึ่งมีแกงและขนมแข่งแต่ลืมใส่ข้าวสวยมาด้วย เมื่อหลวงปู่เชียวเปิดปิ่นโต ท่านจำได้ว่าเป็นปิ่นโตของนางห้วง ท่านจึงพูดบอกขึ้นดังๆว่า “อีห้วงมีมีแต่แข่งไม่มีข้าว” หลังจากนั้นมาไม่นานจากที่นางห้วงและสามีทำนาได้ข้าวมากมาจนเต็มยุ้งฉาง ก็ค่อยๆหดหายไปไม่มีข้าวมาใส่ยุ้งฉางเลย ทำนาๆก็ล้ม เซ่านาก็ไม่ได้เหมือนแต่ก่อน นางห้วงจึงคิดว่าคงเป็นเพราะวาจาหลวงปู่เชียวเมื่อคราวครั้งนั้นเป็นแน่ นางห้วงได้แต่เสียใจพูดขึ้นมาที่ไรก็เอาแต่ร้องไห้ ว่าที่แกต้องเป็นแบบนี้ก็เพราะวาจาของหลวงปู่เชียว โดยปกติชาวบ้านก็เชื่ออยู่แล้วว่าหลวงปู่เชียวท่านมีวาจาสิทธิ์ แต่ถึงอย่างไรนางห้วงก็ไม่กล้าไปพูดกับหลวงปู่เชียว เอาแต่พูดเสียใจอยู่ข้างนอกกับคนอื่นๆ เพราะกลัวหลวงปู่เชียวจะได้ยิน

เรื่อง ปากกาปาร์กเกอร์ลอยน้ำ พระประมุข จันทูปโม อดีตพระวัดทรงบนได้เล่าให้ฟังว่า สมัยท่านหนุ่มๆ กำลังทำงานที่สหกรณ์สวนยางทุ่งสง ท่านมีบ้านเดิมอยู่บ้านสระโพธิ์ทางทิศตะวันตกของวัดทรงบนนี่เอง ท่านได้มาเยี่ยมญาติพี่น้องและเข้ามากราบหลวงปู่เชียวที่วัดทรงบน ช่วงนั้นเป็นช่วง

ฤดูฝนมีน้ำท่วมขังบริเวณวัด ท่านได้เดินลุยน้ำไปที่กุฏิหลวงปู่เขียว ไกล่จะถึงกุฏิหลวงปู่เขียวแล้วท่าน
ฤดูฝนมีน้ำท่วมขังบริเวณวัด ท่านได้เดินลุยน้ำไปที่กุฏิหลวงปู่เขียว ไกล่จะถึงกุฏิหลวงปู่เขียวแล้วท่าน
ทำปากกาปาร์กเกอร์ตกลงไปในน้ำจึงควานหาอยู่พักใหญ่แล้ว หลวงปู่เขียวเห็นเข้าจึงถามว่าทำอะไร
ท่านตอบว่าหาปากกาอยู่มันตกน้ำ หลวงปู่เขียวจึงพูดว่า “ไปงมหาอยู่ทำไมมันก็ลอยอยู่ตรงนั้นนั่น
แหละ” ได้ยินดังนั้นท่านจึงหยุดงมหาและยื่นดูก็เห็นปากกาปาร์กเกอร์ลอยน้ำอยู่ตรงที่ๆ มันตก
นั่นเอง พระประมุข จนทูปโม เล่าว่ามันแปลกมากก็ท่านหาอยู่ตั้งนานไม่เห็น จึงเชื่อว่านี่เป็นเพราะ
วาจาสิทธิ์ของหลวงปู่เขียวนั่นเอง

ปลงอายุสังขาร ปลายชีวิตของหลวงปู่เขียวท่านต้องเดินทางไปกิจนิมนต์ต่างๆ มากมาย บางครั้งมี
นิมนต์ไป พุทธาภิเสกพระยังต่างจังหวัด ต่างภาค ถึงจังหวัดนครปฐมที่วัดกลางบางแก้วช่วงปี พ.ศ.
๒๕๑๗ และ ปี พ.ศ.๒๕๑๘ ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ปีพ.ศ.๒๕๑๘ วัดชโล จังหัดนนทบุรี ปี พ.ศ.๒๕๑๘
ทั้งๆ ที่ท่านชราภาพมากแล้ว อายุตอนนั้น ปี พ.ศ.๒๕๑๘ ถึง ๙๔ ปีแล้ว แต่ด้วยความเมตตาของท่าน
และความศรัทธาของผู้ที่มานิมนต์ท่านยังต้องเดินทางไกล แต่ด้วยหลวงปู่เขียวท่านเป็นผู้ที่มีสุขภาพ
แข็งแรงจึงสามารถเดินทางไกลๆ ได้ทั้งๆ ชราภาพมากแล้ว ประมาณกลางปีพ.ศ.๒๕๑๘ ซึ่งขณะนั้น
พระครูพิบูลย์ศีลาจารย์ (พ่อท่านเกลือม ฐานิสฺสโร) เจ้าอาวาสวัดคงคาวดี (วัดกลาง) ซึ่งเป็นศิษย์เอก
ของหลวงปู่เขียวท่านหนึ่ง และพ่อท่านขำ เจ้าอาวาสวัดหงส์แก้ว พระอาจารย์เพชร จิตตเสโน
พระเถระวัดทรงบนศิษย์ของหลวงปู่เขียว พร้อมทั้งพระภิกษุสามเณรวัดทรงบนได้อยู่กันพร้อมหน้า
หลวงปู่เขียวจึงได้บอกกับพระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์พระเถระในที่นั้นให้ทราบว่ ท่านจะ
มรณภาพในปีหน้า (พ.ศ.๒๕๑๙) ตรงกับวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ แต่บรรดาพระภิกษุสามเณรในที่นั้น
กลับคิดกันว่าหลวงปู่เขียวยังแข็งแรงดีอยู่คงยังไม่มรณภาพในระหว่างนั้น เพราะไม่มีอาการป่วยไข้
หรือบอกเหตุอะไรว่าจะมรณภาพได้ จึงไม่มีใครคาดคิดว่าหลวงปู่เขียวจะมรณภาพตามที่ท่านบอกไว้
สั่งทำโลงศพ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๘ หลังจากหลวงปู่เขียวได้บอกว่า ท่านจะมรณภาพแล้ว ท่านก็ได้สั่งให้

ดาร่วง สุขศีล ซึ่งเป็นช่างไม้มีบ้านอยู่ใกล้วัดทรงบนต่อโรงศพให้ท่าน ดาร่วงได้นำเอาไม้จำปามาต่อโรงศพให้หลวงปู่เขียว หลวงปู่เขียวท่านก็จะมาช่วยดาร่วงตัดไม้ด้วย จนแล้วถึงต้นปี พ.ศ.๒๕๑๙ โรงศพที่หลวงปู่เขียวสั่งให้ดาร่วงต่อขึ้นยังไม่เสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เขียวจึงสั่งให้ดาร่วงเร่งมือเข้าโดยบอกว่า “ให้เร่งมือเข้าเราใกล้ที่จะถึงวันมรณภาพแล้ว” และหลวงปู่เขียวเองก็ช่วยเอากระดาดขยาดช่วยตัดโรงศพของท่านให้เรียบร้อยสวยงามให้แล้วเสร็จก่อนที่ท่านจะมรณภาพ

พระเถระวัดทรงบนศิษย์ของหลวงปู่เขียว พร้อมทั้งพระภิกษุสามเณรวัดทรงบนได้อยู่กันพร้อมหน้า หลวงปู่เขียวจึงได้บอกกับพระภิกษุสามเณรและลูกศิษย์พระเถระในที่นั้นให้ทราบว่าคุณจะมรณภาพในปีหน้า (พ.ศ.๒๕๑๙) ตรงกับวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ แต่บรรดาพระภิกษุสามเณรในที่นั้นกลับคิดกันว่าหลวงปู่เขียวยังแข็งแรงดีอยู่คงยังไม่มรณภาพในระหว่างนั้น เพราะไม่มีอาการป่วยไข้หรือบอกเหตุอะไรว่าจะมรณภาพได้ จึงไม่มีใครคาดคิดว่าหลวงปู่เขียวจะมรณภาพตามที่ท่านบอกไว้สั่งทำโรงศพ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๘ หลังจากหลวงปู่เขียวได้บอกว่า ท่านจะมรณภาพแล้ว ท่านก็ได้สั่งให้ดาร่วง สุขศีล ซึ่งเป็นช่างไม้มีบ้านอยู่ใกล้วัดทรงบนต่อโรงศพให้ท่าน ดาร่วงได้นำเอาไม้จำปามาต่อโรงศพให้หลวงปู่เขียว หลวงปู่เขียวท่านก็จะมาช่วยดาร่วงตัดไม้ด้วย จนแล้วถึงต้นปี พ.ศ.๒๕๑๙ โรงศพที่หลวงปู่เขียวสั่งให้ดาร่วงต่อขึ้นยังไม่เสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เขียวจึงสั่งให้ดาร่วงเร่งมือเข้าโดยบอกว่า “ให้เร่งมือเข้าเราใกล้ที่จะถึงวันมรณภาพแล้ว” และหลวงปู่เขียวเองก็ช่วยเอากระดาดขยาดช่วยตัดโรงศพของท่านให้เรียบร้อยสวยงามให้แล้วเสร็จก่อนที่ท่านจะมรณภาพ

มรณภาพ หลวงปู่เขียวยังมีสุขภาพแข็งแรงดีถึงแม้ท่านจะชรามากแล้วก็ตาม ยังคงรับกิจนิมนต์ไปยังสถานที่ต่างๆอยู่เสมอ เมื่อกลางปี ๒๕๑๙ ท่านรับกิจนิมนต์ให้ไปเป็นประธานงานศพของท่านอาจารย์คง วัดบางทองคำ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครศรีฯ หลวงปู่เขียวได้จำวัดที่วัดบางทองคำในระหว่างงานศพ ทางคณะกรรมการวัดบางทองคำและลูกศิษย์ที่ติดตามได้ต้มข้าวมาถวายหลวงปู่เขียวให้ฉันในตอนเช้า เมื่อฉันข้าวต้มแล้วหลวงปู่ก็เดินลงจากกุฏิที่พักเพื่อจะไปเข้าห้องน้ำ ท่านก็ได้เป็นลม

ภาพนี้นายสุคนธ์ พุทธรอด และครอบครัวนำมาถวายวัดทรงบน เป็นภาพที่หลวงปู่เขียวได้ไปนำศพหน้าของนายสุคนธ์ พุทธรอด ไปวัดใกล้ๆ บ้านช่องเขาอำเภอทุ่งสง ราวประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๖

ล้มลงที่หน้าประตูห้องน้ำนั้น ลูกศิษย์จึงรีบนำท่านมาปฐมพยาบาล เมื่อหลวงปู่เขียวอาการดีขึ้นแล้ว จึงบอกลูกศิษย์ที่ติดตามให้นำท่านกลับวัดทรงบนหลวงปู่เขียวได้กลับมาวัดทรงบนเพื่อรักษาพยาบาลที่บนกุฏิของท่าน โดยท่านนอนอยู่ตรงมุมหน้าห้องของท่านตรงที่ท่านนั่งต้อนรับญาติโยมประจำ ทางลูกศิษย์ลูกหาก็มาพยาบาลท่านโดยหาหูกยามาให้ท่าน และหมอประจําหมู่บ้านก็มาฉีดยาให้ท่าน แต่อาการของท่านก็ไม่ดีขึ้นเลย มีแต่ทรงๆอยู่อย่างนั้นประมาณ ๒๐ วันข้าวอาพาธของพระเถระแห่งอำเภอปากพนังทำให้พระเถระผู้ใหญ่ในอำเภอปากพนังขณะนั้นมาเยี่ยมเยียนดูอาการกันอยู่เสมอ เมื่อประมาณตอนสายๆของวันเสาร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ มีพระอาจารย์เกลือกม (พระครูพิบูลศีลาจารย์) วัดคงคาดี พระอาจารย์ขำ วัดหงษ์แก้ว เจ้าคณะอำเภอปากพนังขณะนั้น และบรรดาพระภิกษุญาติโยมก็ได้มาเยี่ยมดูอาการหลวงปู่เขียวที่บนกุฏิของท่าน เมื่อถึงเวลาเพลพระภิกษุและสามเณรก็ไปฉันเพลกันที่กุฏิโรงฉัน ซึ่งตอนนั้นมีคุณยายแหวดลูกยกของหลวงปู่เขียวและญาติโยมนั่งเฝ้าดูอาการของหลวงปู่เขียวอยู่ “หลวงปู่เขียวได้ถามขึ้นมาว่าตอนนี้ดีเท่าไรแล้ว” คุณยายแหวดจึงตอบว่า “เพลแล้วหลวงปู่” หลวงปู่เขียวจึงพูดว่า “วันนี้ดีห้าฉันจะไป”(ห้าโมงเย็น) เมื่อคุณยายแหวดได้ยินดังนั้นก็ดีใจเพราะนึกว่าหลวงปู่เขียวอาการดีขึ้นแล้วจะไปรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาล

ปากพั้งเพราะก่อนหน้านี้พระเถระและเจ้าคณะอำเภอปากพั้งขณะนั้นก็ปรึกษากันว่าจะพาหลวงปู่
เขียวไปรักษาที่โรงพยาบาลปากพั้ง คุณยายแหวดจึงรีบไปบอกพระเถระทั้งหลายว่า หลวงปู่บอกว่า
ตีห้าเย็นนี้จะไป เมื่อพระเถระทั้งหลายได้ยินดังนั้นจึงรีบฉ้นเพลเสร็จแล้วจึงรีบไปนั่งเฝ้าหลวงปู่เขียวที่
บนกุฏิของท่าน แล้วก็พร้อมกันสวดมนต์พระปิติ(บทสรรเสริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ นิยมสวด
ให้กับผู้ใกล้จะตายฟัง)เมื่อคุณยายแหวดได้ยินพระสวดมนต์พระปิตีก็รู้ทันทีที่หลวงปู่เขียวพูดว่า วันนี้
ตีห้าฉ้นจะไป หมายความว่าอย่างไร หลังจากเที่ยงวันไปแล้วใน วันเสาร์ ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ.
๒๕๑๙ หลวงปู่เขียวก็นอนพนมมือฟังพระสวดมนต์พระปิติอย่างสงบไม่ได้พูดอะไรอีก ชาวหลวงปู่
เขียวใกล้จะมรณภาพก็ทำให้ญาติโยมลูกศิษย์ใกล้วัดทรงบนมานั่งเฝ้ากันบนกุฏิหลวงปู่เขียวจนแน่น
ล้นลงมาข้างล่างกุฏิ เมื่อถึงเวลา ๑๗.๑๕ น.ของวันเสาร์ ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ หลวงปู่เขียว
อินทมนุณี เจ้าอาวาสวัดทรงบน พระเถระเกจิอาจารย์ชื่อดังแห่งลุ่มน้ำปากพั้ง ก็ได้สิ้นลมมรณภาพ
อย่างสงบตรงที่ที่ท่านเคยนั่งต้อนรับลูกศิษย์ญาติโยมบนกุฏิของท่าน รวมอายุได้ ๙๕ ปี ๗๔ พรรษา
เมื่อเวลา ๑๗.๑๕ นาฬิกา ของวันเสาร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ ตรงกับ ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๗
ปีมะโรง โดยปกติเพื่อให้ง่ายแก่การจดจำชาวบ้านจึงมักพูดสั้นๆ ว่า หลวงปู่เขียวมรณภาพ ๕ โมงเย็น
ขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๗ หลายคนจึงเอาตัวเลขนี้ไปซื้อหวยกันในงวดวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๙ ปรากฏว่า
หวยออก ๑๗๕ ตรงกับเลขวันมรณภาพของหลวงปู่เขียวพอดี ทำให้ชาวบ้านถูกหวยไปตามๆ กันถึง
ขนาดคนขายต้องล่มจมกันเลยทีเดียว

การบำเพ็ญกุศลศพหลวงปู่เขียว อินทมนุณี หลังจากหลวงปู่เขียวมรณภาพแล้ว คณะลูกศิษย์และ
ญาติโยมจึงนำศพของท่านบรรจุลงโลงศพไม้จำปาที่ท่านได้สั่งให้ทำไว้ก่อนแล้วเกือบปี แล้วจึงนำไปตั้ง
บำเพ็ญกุศลศพสวดพระอภิธรรมเจ็ดคำภีร์ในศาลาการเปรียญของวัดทรงบนเป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน
โดยมีพระครูพิบูลสีลาจารย์ (เกลื่อม ฐานิสฺสโร) ศิษย์เอกของหลวงปู่เขียวเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ เมื่อ
บำเพ็ญกุศลศพครบ ๗ วันแล้วก็ได้เก็บศพท่านไว้ ๑ ปี เพื่อรอการเตรียมฌาปนกิจศพต่อไป ใน
ระหว่าง ๑ ปีที่เก็บศพหลวงปู่เขียวไว้ทุกวันพระ ๘ ค่ำ และ ๑๔-๑๕ ค่ำ จะมีการสวดพระอภิธรรม ๗

คำภีร์ทุกคืนจนถึงวันฉาปนกิจศพ โดยคณะกรรมการและลูกศิษย์หลวงปู่เขียวมีพระครูพิบูลศีลาจารย์เป็นประธานฝ่ายสงฆ์ได้กำหนดให้ วันพุธที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ตรงกับขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๗ ปีมะเส็ง เป็นวันฉาปนกิจศพหลวงปู่เขียว โดยก่อนที่จะถึงวันฉาปนกิจศพได้จัดให้มีการบำเพ็ญกุศลศพสวดพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ ๗ คืน ด้วยกัน ก่อนที่จะทำการบำเพ็ญกุศลศพตอนบ่ายโมงก็ได้ทำการแห่ศพหลวงปู่เขียวเวียนรอบเมรุจำลองสามรอบแล้วจึงนำศพขึ้นไปตั้งประดิษฐานบนเมรุจำลองสวดพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ตลอดทั้ง ๗ คืน เมื่อสมัยก่อนนั้นวัดทรงบนเป็นที่รูกันดารถนนหนทางก็ไม่มีทางที่จะนำเอาเมรุจำลองมาได้นั้นก็ต้องขนกันมาทางเรือ โดยเมรุจำลองนั้นก็ไปเช่ามาจากวัดทางจังหวัดสงขลา

เมื่อบำเพ็ญกุศลศพหลวงปู่เขียวครบ ๗ คืนแล้วในวันที่ ๘ ตอนบ่ายก็นิมนต์พระสวดมาติกาบังสุกุลพระเถระพิจารณาผ้าบังสุกุลวางดอกไม้จันทน์และให้ญาติโยมที่มาร่วมงานได้วางดอกไม้จันทน์กันหมดแล้ว หลังจากนั้นทางคณะกรรมการก็ได้นำเอาร่างของหลวงปู่เขียวออกมาจากหีบศพนุ่งห่มผ้าจีวรให้ใหม่แล้วนำมามัดให้ย่นไว้กับต้นเสาบนเมรุจำลอง เพื่อให้ลูกศิษย์และญาติโยมผู้ศรัทธาเคารพในหลวงปู่เขียวได้กราบไหว้ได้เห็นหลวงปู่เขียวเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะทำการฉาปนกิจศพของท่าน เมื่อคณะกรรมการและประชาชนบางคนเห็นศพหลวงปู่เขียวแห้งและแข็งไม่น่าเหม็นส่วนต่างๆ ของร่างกายอยู่ครบสมบูรณ์ จึงคิดอยากจะเก็บศพหลวงปู่เขียวไว้ แต่อีกหลายคนเห็นแย้งว่าจัดการมาถึงขนาดนี้แล้วและควรให้เป็นไปตามประเพณี พวกคนที่ไม่อยากให้เผาจึงว่าหลวงปู่เขียวศักดิ์สิทธิ์หากเผาแล้วไฟไม่ไหม้ก็จะขอเก็บเอาศพไว้ จึงพากันอธิษฐานขอให้ไฟไม่ไหม้และได้ทำการตกลงกันว่าหากผ่าน ๑ ชั่วโมงแล้วไฟไม่ไหม้จะขอเอาศพไว้ไม่เผาอีกต่อไป

ในวันฉาปนกิจศพหลวงปู่เขียวนั้นมีประชาชนมาร่วมไว้อาลัยประมาณ ๓๐๐๐ คนหลังจากได้ไปวางดอกไม้จันทน์กันแล้วบางคนก็กลับ แต่ยังคงมีประชาชนอยู่ร่วมฉาปนกิจศพอีกนับพันคน เมื่อถึงเวลาประมาณ ๐๒.๓๐ นาฬิกาของคืนวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ทางคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่

เมรุจำลองก็ได้นำร่างของหลวงปู่ชิววางลงในรางเหล็กซึ่งเต็มไปด้วยถ่านและไม้จันทน์พร้อมทั้งได้ลาดน้ำมันก๊าดเอาไว้พร้อม พระครูพิบูลศีลาจารย์ก็นำพระภิกษุและประชาชนขอขมาโทษหลวงปู่ชิวเสร็จแล้วพระอาจารย์เพชร จิตตเสโน ศิษย์หลวงปู่ชิวก็ได้เอาดอกไม้จันทน์มาจุดไฟวางลงในรางเหล็กที่เต็มไปด้วยน้ำมันก๊าดไฟก็ลุกขึ้นอย่างโชติชนจนท่วมศพหลวงปู่ชิว เสียงพลุไฟพะเนียงประทัดก็ถูกจุดขึ้นดังสนั่นลั่นวัด พระสงฆ์ ๔ รูปก็สวดพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์เป็นวาระสุดท้ายในการบำเพ็ญกุศลศพหลวงปู่ชิว เวลาผ่านไปประมาณ ๑ ชั่วโมงคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่เผาศพบนเมรุจำลองสังเกตเห็นว่า ศพหลวงปู่ชิวยังสมบูรณ์ดีอยู่ แม้กระทั่งจิวร เส้นเกศา เล็บมือเล็บเท้า เนื้อหนังไม่ได้โดนไฟไหม้แม้แต่น้อย คงมีแต่ดอกไม้จันทน์ฟืนไม้จันทน์และถ่านเท่านั้นที่มอดไหม้ไปกับไฟ จึงนำความมาบอกแก่พระครูพิบูลศีลาจารย์ประธานฝ่ายสงฆ์ คณะกรรมการและลูกศิษย์จึงตกลงกันว่าให้หยุดเผา นำศพหลวงปู่ชิวออกมา ประชาชนที่ร่วมฌาปนกิจศพหลวงปู่ชิวในคืนนั้นนับพันคนถึงกับทึ่งกับสิ่งอัศจรรย์ที่ได้เห็นต่างพูดกันว่า หลวงปู่ชิวท่านศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ต่างพากันกรูเข้าไปเพื่อเก็บเอาส่วนต่างๆ ทั้งถ่านไฟและไม้ฟืนด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ทางคณะกรรมการและลูกศิษย์หลวงปู่ชิวต้องช่วยกันห้ามเอาไว้ไม่ให้ประชาชนเข้ามาฉีกเอาจิวรที่ห่มร่างหลวงปู่ชิวและประกาศให้ทุกคนอยู่ในความสงบเรียบร้อย ซึ่งทางคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่จึงเปลี่ยนจิวรที่ห่มศพตอนเผาแล้วนำมาตัดเป็นชิ้นเล็กๆ เพื่อให้พอแจกกับประชาชนให้ได้กันทุกคน เมื่อได้รับจิวรที่ห่มศพหลวงปู่ชิวและเผาไม้ไหม้ต่างก็ปลื้มปีติดีใจกัน

หีบแก้วบรรจุศพหลวงปู่เขียว ประดิษฐานไว้บนมณฑปเจดีย์

ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ นายเหลียง นะเสน ได้เล่าว่ามี ชายคนหนึ่งไม่เชื่อว่าหลวงปู่เขียวเผาไม้ไหม้ จึงได้อาเทียนมัดรวมกันเต็มกำมือแล้วจุดไฟเอาไปจ่อที่จีวรที่ศพหลวงปู่เขียว ปรากฏว่าเทียนดับ จึงจุดใหม่และเอาไปจ่ออีกถึงสามครั้งเทียนก็ดับทุกครั้ง จึงก้มลงกราบขอขมาแล้วฉีกเอาจีวรไปประมาณเท่าฝ่ามือ

มีอีกคนหนึ่งชื่อลุงศรีพุ่ม อยู่บ้านควายต่อหัว ทางทิศตะวันออกวัดคงคาเวตี (วัดกลาง) ซึ่งเคยยกปืนโตทำบุญอยู่กับหลวงปู่เขียวประจำเรียกได้ว่าสนิทสนมคุ้นเคยกันดีไม่เชื่อว่าไฟจะไม่ไหม้ศพหลวงปู่เขียว คิดว่า พวกกรรมการแกล้งทำเป็นแน่ ขณะที่นำศพหลวงปู่เขียวไปมัดไว้กับเสากุฎิก็ได้จุดเทียนขึ้นหนึ่งกำมือแล้วจ่อเข้าไปในจีวรที่ศพหลวงปู่เขียว ปรากฏว่าไฟลุกทะเลจีวรขึ้นไปโดยไม้ไหม้จีวรแม้แต่น้อย ถึงกับหน้าซีดเลยทีเดียวย เสียงชาวบ้านและลูกศิษย์ตะโกนลั่น ทำหลวงปู่ทำไม ลุงศรีพุ่มตกใจรีบก้มลงกราบศพหลวงปู่เขียวแล้วลงจากกุฎิหายไป ทั้งสองเรื่องนี้ยังมีคนที่อยู่ในเหตุการณ์ขณะนั้นเล่าให้ฟังได้อย่างแม่นยำ

เมื่อเสร็จจากแจกจีวรกันแล้วคืนนั้นทางคณะกรรมการจึงนำศพหลวงปู่เขียวมามัดไว้กับเสาบนกุฎิของท่านให้ประชาชนกราบไหว้ไปพลางๆก่อน ภายหลังจึงได้นำหีบแก้วมาบรรจุศพตั้งไว้บนกุฎิของท่านให้ได้กราบไหว้และชมร่างหลวงปู่เขียวได้อย่างชัดเจน มีเรื่องเล่าว่าที่แรกทางคณะกรรมการจะนำศพที่บรรจุในหีบแก้วไปตั้งไว้บนกุฎิหรือรูปปั้นที่ได้สร้างไว้ แต่ไม่สามารถนำขึ้นไปได้ จึงต้องนำกลับมาไว้บนกุฎิของท่าน ในภายหลังปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ทางวัดทรงบนได้สร้างมณฑปเจดีย์ขึ้นจึงได้นำหีบแก้วบรรจุศพหลวงปู่เขียวขึ้นไปประดิษฐานไว้บนมณฑปเจดีย์ให้ได้กราบไหว้บูชากันจนถึงทุกวันนี้

ผ้ายันต์รอยมือรอยเท้า วัดถุมงคลที่พ่อท่านเขียวสร้าง

เหรียญพ่อท่านเขียว วัดทรงบน ปี ๒๕๑๓

พ่อท่านเขียวปลุกเสก จัดสร้างโดยท่านพระอาจารย์ชำ แห่งวัดหงส์แก้ว

วัดทรงบน จ.นครศรีธรรมราช

วัดทรงบน ตั้งอยู่ที่ หมู่ 3 ต.บางตะพong อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช

ประวัติ วัดทรงบน จ.นครศรีธรรมราช

ชื่อ “วัดทรงบน” คำนี้เป็นที่สงสัยกันมากกว่าหมายความว่าอย่างไร บางคนว่าเป็นชื่อต้นไม้ แต่ผู้เขียนว่าเป็นคำเพี้ยนมาจากคำว่า “หงส์” มากกว่า เนื่องจากว่าวัดบริเวณแถบนี้ทุกวัดจะมีร่องรอยเสาหงษ์เป็นซากเสาไม้มีให้เห็นอยู่หลายวัด เมื่อมีการสำรวจวัดปี ๒๔๙๗ นับเป็นครั้งแรกของการบันทึกอาจมีการบันทึกผิด จะเพี้ยนเพราะสำเนียงพูดหรือการเขียนหนังสือไม่เก่งของคนสมัยนั้น ก็พอคิดได้ว่าชื่อ “หงส์” คำว่า “ทรง” อาจเพี้ยนมาจากคำว่า “หงส์” ก็เป็นไปได้ ส่วนคำว่า “บน” เนื่องจากใกล้ ๆ วัดทรงบน ประมาณห้าร้อยเมตรยังมีวัดอีกวัดหนึ่งชื่อ “วัดกลาง (วัดคงคาดี)” ถัดไปอีกประมาณหนึ่งกิโลเมตรครึ่งก็มีอีกวัดชื่อ “วัดล่าง (วัดหงษ์แก้ว)” เมื่อดูชื่อวัดทั้งสามวัดแล้ว วัดทรงบน ชาวบ้านก็เรียก วัดบน อยู่เป็นประจำ จึงเป็น วัดบน วัดกลาง วัดล่าง ลำดับบนล่างนั้นชาวบ้านนับเอาลำคลองสายหนึ่งที่ไหลผ่านวัดทั้งสามเป็นเกณฑ์เรียก วัดทรงบน อยู่บนสุด วัดกลาง (คงคาดี) อยู่กลาง วัดหงษ์แก้ว อยู่ล่างสุด นี่คือที่มาของชื่อวัดที่พอจะเข้าใจได้ วัดทรงบนตั้งอยู่ที่ บ้านโคกแก้ว ตำบลบางตะพong อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีที่ดินตั้งวัด ๑๓ ไร่กว่าๆ

มีบันทึกไว้ในหนังสือประวัติวัดจังหวัดนครศรีธรรมราชสั้นๆ ว่า วัดทรงบน ตั้งเมื่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๑๑๔ ยังไม่มีวิสุงคามสีมา มีคำบอกเล่าต่อๆ กันมาว่า วัดทรงบนได้ย้ายมาจากวัดสระหนองหอย (ปัจจุบันเป็นที่รกร้างมีแต่ซากอิฐเก่าๆ ให้เห็น) มาตั้งใหม่เป็นวัดทรงบน

ไม่ปรากฏลำดับเจ้าอาวาส มีแต่คำบอกเล่าว่า ในอดีตมีพระเถระเป็นสมภารผู้ตั้งวัด และได้เก็บอัฐิใส่ไว้ในพระพุทธรูปประธานที่ศาลา (ปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้สร้างเป็นโรงอุโบสถ) การเปรียญ ๓ องค์เชื่อว่า สมภารทองปาน สมภารทองหอม สมภารทองห่อ จนมาถึงอาจารย์เอียด (พ่อท่านเอียด) อาจารย์ของหลวงปู่เขียว อินทมนี่ ซึ่งหลังพ่อท่านเอียดมรณะชาวบ้านก็ได้นิมนต์ให้หลวงปู่เขียวมาเป็นเจ้าอาวาสสืบต่อไป จนหลวงปู่เขียวมรณะ วัดทรงบนก็ว่างเว้นเจ้าอาวาสอยู่หลายปี ชาวบ้านจึงได้นิมนต์พระอาจารย์สมนึก ฉันทธัมโม มาครองวัดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ สืบต่อมาจนถึงปัจจุบันนี้

วัดทรงบนได้รับพระบรมราชานุญาตให้มีวิสุงคามสีมาแล้ว เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ เนื้อที่ กว้าง ๓๐ เมตร ยาว ๔๕ เมตร พระประธานในอุโบสถวัดทรงบนคือ พระเก่าแก่ตั้งแต่สมัยอยุธยา บรรจุอัญฐิอิตตสมภารเจ้าอาวาสในอดีตสามองค์ จากซ้ายมือ หลวงพ่อทองหอม หลวงพ่อทองปาน หลวงพ่อทองห่อ

ที่มา : สหมงคล, <http://wathongbon.com/> , ประวัติหลวงปู่เขี้ยว อินทมนี (การบำเพ็ญกุศล ศพหลวงปู่เขี้ยว อินทมนี, ไม่เชื่ออย่าลบหลู่), โปสต์ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐.

Saint, <http://wathongbon.com/> , ประวัติหลวงปู่เขี้ยว อินทมนี (ชาติภูมิ, บรรพชา อุปสมบท, ปฏิปทาหลวงปู่เขี้ยว, วาจาสิทธิ์, ปากกาปาร์กเกอร์ลอยน้ำ, ปลงอายุสังขาร, มรณภาพ), โปสต์ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐.

สหมงคล, <http://wathongbon.com/> , ประวัติ วัดทรงบน, โปสต์ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐.

Nakhononline, www.nakhononline.com/ , พ่อท่านเขี้ยว วัดทรงบน เทพเจ้าแห่งลุ่มน้ำปากพนัง.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, <https://thailandtourismdirectory.go.th/> , วัดทรงบน.

Google, <https://www.google.com/maps/> , ภาพ วัดทรงบน อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช.